

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VII. De Gregorio Antiochiae Episcopo, deque concinnata adversus eum
calumnia, & quomodo eam falsi convicerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

βαρβάρων μέλεστεροι αφεὶς εὖ συμπλεῖς τὰ πολλὰ διαγνωμόφροι. συμμάχων ἡ ή πολιτείας δύλων, καὶ μάλα γε ἀλλοτείων. εὖδηρτακλοῖς μέτεργις ή σαδμοῖς ταῖς σπιτοῖς σκομιζοῦται, εὖδε μόνας ταῖς αἰτονενεμέναις ἥρκενται. οὐλλακτὸν εἴκαστο θεσμὸς ή γράμμα, καὶ μέτεργιν νενομισμένον ή βέλτιστον.

Κεφ. 5'.

Αἱ ὁ βασιλεὺς φιλιππικὸν τάξιν εἴκαστοις ή δι-
σπράτος τάττων ψηφισθέντο.

Tαῦτα διατήσοντα φιλιππικὸν βασι-
λεὺς ἐκπέμπει· οὐν οὐ μόνον τούτοις εἰσεδέ-
ξανται· αλλὰ καὶ εἰ τινας ἐκεῖνας περσό-
ντος ὑπειλήφεσσαν, αφεὶς τῷ εὐχάτων ἐκ-
δύνθησεν.

Κεφ. 6'.

Πειραγοσίον τῷ θεοπλέων οὐ τοὺς κατ' αὐτὸν γνωμίνας
συκοφαττίας, ὅπως τε ταῦτα τινας διάλεγονται.

EΝ τέτοις οὖσιν τῷ περιεγμάτῳ, ἐπά-
νεισι τῆς βασιλείᾳ χρυγέσιν οὐ τῆς
θεοπλέων εὔπιστον, οὐδὲν τὸν αὐγῶνα νε-
πικῶν οὐ ισορήσων ἐρχομαι, αἰσεῖσις τὴν
ἴσιαν δέχειν διέπονται, εὑρίσκος τέ τινας τούτους
συστοιχοῖς καὶ γρηγορεῖ, τὸ πᾶν τῆς πό-
λεως κεφαλαιοντος τὴν αἰσεῖσις μοῖραν απε-
κείπη. περσότελας οὐ καὶ εἰ τι δημάδες οὐδὲ,
καὶ τὰς τέχνας τῇ πόλι διαιτηπήρες ἔκα-
στοι γῦθοβεβλάφθαι τι εἰσιγνεῖσονται. λοι-
πὸν οὐ καὶ οὐδῆμα ωφεῖται περσός τὰς κατ' αὐτὴς βλασφημίας. αὐτῷ τοιγαρέν τῷ
δίκαιῳ εἰς μίαν σωμάτων γνώμην. Εκατά τε
τὰς λεωφόρας, αὐτὰ τε τὸ θέατρον τὰς ηγε-
τές τινας οὐδὲντες ἐπεβόων, εὖδε τῷ δικτὸν τῆς
στοντος τέτων αἴποδομένων καὶ πανεργοῦ-
μένων τῆς δέχεσθαις αἰσεῖσιν. εὐχεισέλθαι σε-
ταῦτην ιωαννην, περὸς τῷ βασιλέως κελδυ-
δεῖς τὴν τῶν κυριμένων ζήτησιν ποιῶσιν.
αἴσις, εὖδε τα σημειοτάτα τῶν περιεγμά-
των, μήτιγε δι τὴν τοσαῦτην τιθέσιν διο-
κισταδίον τε αὐτὸν. θορύβων τόνισιν καὶ τα-
πεχθῶν τὴν πόλιν ἐμπλήσας, περσόραμασί-
τε χειράμφοι, εἰ τις κατηγορεῖν τῷ ιερέως
βέλοισι, δέχεται γραφὰς καὶ αὐτός, περὶ
τινας πεπέλης δέχγυνειν περιεσπικόνται,
λεγόσας τῇ τεοίκειᾳ αἰδελφῷ Πηπλακέναι,

A Barbari erga provinciales. Verum à
Sociis ac servis Reipublicæ longissime
aberant. Nam neque statutis ponderi-
bus ac mensuris annonas accipiebat,
nec assignatis sibi mansionibus con-
tentierant. Sed sententia sua unicui-
que pro lege, & voluntas pro mensu-
ra fuit.

CAP. VI.

Quoniam Imperator denuo Philippicum mi-
litit, utq; exercitus cum suscipere recusavit.

Adictas res componendas missus
est ab Imperatore Philippicus.
Quem tamen milites non modo non
feliciterunt: Verum si quem forte ei
favere suspicati fuissent, is de vita ipsa
periclitabatur.

CAP. VII.

De Gregorio Antiochiae Episcopo, deque con-
cinnata a: versus eum calumnia, & quo-
modo illam falsi convicerit.

Dum res in hoc statu essent, Gre-
gorius Antiochenus Episcopus
ex urbe regia domum revertitur, cum
jam victoriam reportasset ex quadam
certamine, quod hoc loco commemo-
rabo. Quo tempore Asterius Comi-
tativus Orientis administrabat, orta in-
ter ipsum & Gregorium contentione,
primores urbis universi Asterio se se ad-
junxerunt. Plebeji quoque & opifices
eiusdem urbis, Asterii partes secuti
sunt. Singuli enim damno aliquo se
affectos esse à Gregorio affirmabant.
Tandem verò etiam populo permis-
sum est, ut probra ac maledicta in E-
piscopum conciceret. Ambo igitur,
tam primores scilicet, quam opifices,
in eandem cum plebe sententiam con-
spirarunt: Et tum per plateas, tum in
theatro, contumeliosè vociferari ad-
versus Gregorium cœpere: ne sceni-
cis quidem ab eismodi petulantia ab-
stinentibus. Interea Asterio magistra-
tus abrogatur, & Joannes in ejus lo-
cum substitutus. Mandatumque est
ei à Principe, ut de motu illo diligenter
inquireret: Vir ne ad levissima qui-
dem negotia, nedum ad tantam rem
componendam idoneus. Itaq; cum ur-
bem tumultu ac turbis repleflet, & edi-
ctis propositis denuntiasset, licere cui-
vis Episcopum accusare, libellum con-
tra eum à quadam argentaria mensa
præposito oblatum suscepit: quo ac-
cubabatur Gregorius, quod cum pro-

pria sorore alteri viro nuptâ rem habuisse. Suscepit etiam accusationes ab aliis ejusdem farinæ hominibus de pace ac tranquillitate urbis Antiochia, quasi Gregorius eam sèpsum perturbasset. At Gregorius, de crimine quidem turbata pacis paratum se esse respondit causam dicere. De aliis verò ipso objectis, ad Imperatorem & ad synodum provocavit. Me igitur consilium & comitem habens, venit Constantinopolim, his accusationibus responsurus. Cumq; omnes qui ubique sunt Patriarchæ, partim per se, partim per Legatos suos questioni interessent, Senatores item urbis regia, & ex religiosissimis Metropolitanis quamplurimi, negotio diu multumque examinato: Tandem post multas actiones Gregorius causam obtinuit: adeò ut accusator nervis casus, & per totam urbem circumductus, exilio multaretur. Inde igitur Gregorius ad suam sedem reversus est, quo tempore exercitus Romani in Oriente tumultuabantur, & Philippicus circa urbes Berœam & Chalcidem moras agebat.

CAP. VIII.

Quomodo Antiochia terramotibus denuo vexata est.

POST ejus autem redditum, quatuor mensibus elapsis, anno urbis Antiochia sexcentesimo tricesimo septimo, post annum unum ac sexagesimum ab ultimo terramotu, postremo die mensis Hyperberetæ, dum ego virginem sponsam acciperem, & tota civitas feriaretur ac publicam festivitatem circa pompam thalamumq; celebraret, terribiliter circiter noctis hora, terramotus cum fragore & sonitu irruens, totam urbem concussit: multa etiam aedificia evertit, fundamentis ipsis sursum propulsis. Adeo ut membra omnia quæ erant circa sanctissimam Ecclesiam, funditus prosterrentur, solumq; hemisphærium incolme remanserit, quod ex tignis Daphnensis luci Ephræmii construxerat, cum Justini temporibus labefactatum fuisse. Terramotibus deinde subsecutis idem hemisphærium ad latus boreale ita inclinatum fuerat, ut tigna haberet quibus fulciretur. Quæ tigna vehementi terramotu cum concidissent, hemisphærium in alteram partem revertitum est, ac veluti norma quadam dirigente, in pristinum

A ἑτέρῳ αὐδεὶσινοικεῖν λαχθόν. δέχεται
παρέτερων τοιχτῶν τοῖς εὐείησι πολέως, ὡς αὐτὸς ταῦτης πολάρις θυματέντα.
καὶ τοῖς μὲν τῆς εὐείησιας ταῖς λογίας υπέδν. τοῖς δὲ τῶν ἀλλοι, βασιλέας τε οὗ σύνοδον ἐπεκαλέσατ. τοῖς δὲ τῶν μὲν ἐν ἐμῷ παρεδρόσιοις καὶ παρεγγέλτοις, καὶ τὴν βασιλέως γέγονετι λογίαν υφέξων· καὶ τῶν ἔκαστα ταῖς αρχαῖς, τῶν μὲν δὲ ἑαυτῶν, τῶν δὲ διέτειν τῇ Ζηνίσιᾳ τελεταῖς μόνοις καὶ τῆς ιερᾶς γερουσίας, καὶ πολλῶν οἰκισμῶν πατριοπολιῶν, τῆς ταυτότερεως δοκιμασίας, μὲν πολλὰς αὐγῶνας κρατεῖ. ὡς ταῦτα τύχοδον ιδέοις αἰκιδέντα καὶ τὴν πόλην πειλαχθέντα, ἐξορακυμάς παρετιμήσθει, σὺν δέ τοι ἐπάνεισται τοῖς δικέοντις τοῖς τῶν στρατιώτων ταπαζοῦσιν, καὶ φιλιππικῆς αἱμφί βέροιαν καὶ χαλκίδα τοῦ πόλεως ἐνδιατείσοντα.

Cap. n.

Ὡς πάλιν θεοὶ σεισμός ἦθε πόλις ἐπειδι.

C

Kαὶ τεοράσων διαγνωμένων μηνῶν τὴν αὐτὸς αἴφεξιν, ἕτος εἰδομον καὶ τεκνοσὸν οὐ εξακοποσὸν χειριζόμενος βεβαλέως, μὲν δὲ εἶπησον ἕτος τῶν τελετῶν σεισμῶν, ἐμὲ καὶ τὴν ἐνελκυσθεῖσαν οὐ πειλαχθεῖσαν μηνὸς κόρην παρθένον ιμφόντος, καὶ τῆς πόλεως ἑορταζόντος, καὶ δημιτελῆ πανήγυριν αὐγάστους τεσέτε τὴν ταυτικὴν παταίδα, αἱμφί τεττυπήπονον ὥστα, βρασμός καὶ κλόνος ἐπελθόντων παταίδων μὲν κατέστησαν πόλιν. τὰ παλαιὰ δέ οὐ κατέγαγον, ἀλλὰ τῶν βασιλικῶν Εραδένιων ὡς πάντα τὰ περὶ τὴν αρχατάπινον κιλικίσανες ἔδαφος ἐνεχθῆναι, μηδὲ τῆς ιμιοφαιρίας πειστωθέντος, ἐπὶ τὴν δάφνης ξύλων περὶ ἐφεαμιής διασκεδασθέντος, ἐπὶ τῶν ἐπὶ ιατρίνων σεισμῶν παταίτων ὅπερ ἐκλίθη ἐπὶ τῶν ἐφεαμιής κλόνων καὶ τὸ βόρειον μέρος. ὡς καὶ αἰνεῖσθαι οὐλα βαλεῖν, ἀ καὶ τεττάκοσι τὸ Σφοδρῷ κλόνῳ ταυτοσήσαντος τῆς ιμιοφαιρίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου κανόνος ἐπὶ τούτων